



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce Pekelný vrch z.s.**, se sídlem Radyňská 5, Plzeň, proti **žalovanému Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, za účasti **osoby zúčastněné na řízení Skanska a.s.**, se sídlem Líbalova 1, Praha 4, v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 12. 2013, čj. 772/520/13, 67681/ENV/13 a ze dne 18.12.2013, čj. 771/520/13, 67672/ENV/13

t a k t o :

- I. Žaloby se z a m í t a j í .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou vedenou u krajského soudu pod sp.zn. 57 A 10/2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.12.2013, čj. 772/520/13, 67681/ENV/13 (*dále jen „napadené rozhodnutí ze dne 19.12.2013“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí (*dále jen „KÚPK“*) ze dne 21.8.2013, čj. ŽP/5735/13 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí z 21.8.2013“*), jímž byl stanoven společnosti Skanska a.s. (*dále jen „žadatel“*) způsob a podmínky vypouštění důlních vod do vod podzemních z kamenolomu Březín v k.ú. Březín

podle § 38 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb. o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „vodní zákon“*).

2. Žalobou vedenou pod sp.zn. 30 A 21/2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.12.2013, čj. 771/520/13, 67672/ENV/13 (*dále jen „napadené rozhodnutí z 18.12.2013“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru životního prostředí (*viz výše dále jen „KÚPK“*) ze dne 13.8.2013, čj. ŽP/8219/13 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí z 13.8.2013“*), jímž byl společnosti Skanska a.s. (*viz výše dále jen „žadatel“*) ve výroku I. stanoven způsob a podmínky vypouštění důlních vod do vod povrchových z kamenolomu Březín v k.ú. Březín do vodního toku Starý potok podle § 38 odst. 3 vodního zákona a výrokem II. byla povolena podle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny výjimka ze zákazu stanoveného v § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, která společnost Skanska opravňuje zasahovat po dobu platnosti této výjimky vypouštěním důlních vod do Starého potoka na pozemku p.č. 2031/4 v k.ú. Březín do biotopu a přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu živočicha – kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*).

3. Usnesením ze dne 10.4.2014, čj. 30A 21/2014-39, byla žaloba vedená pod sp.zn. 30 A 21/2014 spojena ke společnému projednání s žalobou vedenou pod sp.zn. 57 A 10/2014 a o žalobách je nyní rozhodováno pod sp.zn. 57 A 10/2014. K uvedenému procesnímu postupu přistoupil předseda senátu jednak na základě návrhu žalobce, jednak podle § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „s.ř.s.“ nebo „soudní řád správní“*), neboť spolu obě věci skutkově souvisejí.

II. Důvody žaloby

I.

4. V žalobě původně vedené pod sp.zn. 57 A 10/2014 žalobce shrnul, že je na základě touto žalobou napadeného rozhodnutí žadatel oprávněn v souladu s § 40 odst. 2 písm. c) zákona č. 44/1988 Sb. o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon – *dále jen „horní zákon“*) vypouštět důlní vody bez omezení s tím, že vodoprávní úřad stanovuje toliko způsob a podmínky pro toto vypouštění.

5. Dle žalobce je (i) napadené rozhodnutí z 19.12.2013 velmi nepřesvědčivé a ve velké části nepřezkoumatelné; (ii) není odůvodněno, proč žalovaný nevzal v úvahu již existující pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu (iii) procesní pochybení, že nebyla k návrhu žalobce spojena správní řízení ve věcech nyní soudem posuzovaných ve spojeném řízení, má dopady i do oblasti hmotně právního posouzení.

6. Konkrétně žalobce k důvodům žaloby uvedl, že je argumentace žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí z 19.12.2013 nepřesvědčivá, neboť žalovaný je při stanovení podmínek a způsobu vypouštění vázán obecně závaznými právními předpisy, zejména předpisy týkajícími se způsobu ochrany životního prostředí (§ 1 horního zákona) a v souladu s § 73 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „s.ř.“ nebo „správní řád“) pravomocnými rozhodnutími jiných správních orgánů, a tím je omezeno jeho správní uvážení.

7. Dále uvedl, že správní orgány obou stupňů nezohlednily, že souběžně probíhá správní řízení o vypouštění důlních vod do vod povrchových (viz napadené rozhodnutí z 18.12.2013 – poznámka soudu), i když se v obou rozhodnutích jedná o ty samé důlní vody. Tato skutečnost vyplývá i ze shodných podmínek vypouštění důlních vod v obou rozhodnutích. Dle žalobce jsou obě napadená rozhodnutí v kolizi ohledně množství důlních vod povoleného k vypouštění. Napadené rozhodnutí z 19.12.2013 se týká povoleného množství maximálně 124 000 m³/l rok (max. 7 l/s) a napadené rozhodnutí z 18.12.2013 povoleného množství maximálně 193 000 m³/l rok (max. 8 l/s). Pokud by obě napadená rozhodnutí zůstala v právní moci, došlo by k souběžnému vypouštění důlních vod v rozsahu až 317 000 m³/rok. V souvisejících dokumentech, které byly podkladem pro povolení těžby kameniva v lomu Březín je však jako maximální celkové množství uvedeno 8 l/s. Jedná se o základní dokument posuzování Záměru těžby stavebního kameniva na výhradním ložisku Březín v procesu EIA, kód Záměru PLK 1369, kde je na str. 26 uvedeno, že: „...*přítoky podzemních vod budou dosahovat při maximálním zahloubení lomu o 35 m hodnot cca 6,3 l/s ... s očekávanými výkyvy od 5 do 8 l/s.*“ Závazný obdobný limit maximálního množství pro vypouštění důlních vod stanoví i pravomocné rozhodnutí Obvodního báňského úřadu v Plzni ze dne 3.8.2010, čj. SBS 07564/2010/5 o povolení hornické činnosti, a to v rámci Plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska Březín (POPD), str. 26. To znamená, že Obvodní báňský úřad v Plzni stanovil v souladu s § 8 odst. 2 vyhlášky č. 104/1988 Sb., o racionálním využívání výhradních ložisek (dále jen „*vyhláška č. 104/1988 Sb.*“) podmínky pro hornickou činnost. Žalovaný nerespektoval toto pravomocné rozhodnutí a nezdůvodnil, proč se tímto rozhodnutím jiného správního orgánu necítí být vázán. Při teoretickém předpokladu nabytí právní moci obou napadených rozhodnutí by bylo povoleno vypouštění důlních vod v rozsahu celkem maximálně 317 000 m³/rok. S tímto množstvím však výchozí hydrogeologické a enviromentální posuzování, které bylo podkladem pro vydání obou napadených rozhodnutí, neuvažovalo a tedy i z tohoto důvodu by obě prvostupňová a napadená rozhodnutí byla v kolizi se základními předpoklady správního řízení. V takovém případě by podklady správního řízení musely odpovídat celkovému množství vypouštěných vod v maximální výši 317 000 m³/rok. Oddělení rozhodnutí, kdy podklady pro každé takové rozhodnutí vycházejí z výrazně nižšího množství, by vedlo k výraznému porušení právních předpisů (obdobně Nejvyšším správním soudem judikován postup tzv. „*salámovou metodou*“, kdy účastníci postupují v jednotlivých řízeních odděleně, neboť při spojení by pravděpodobně nedosáhli úspěchu, či výsledek takových řízení by byl zásadně odlišný). Z tohoto důvodu proto žalobce ve správním řízení navrhoval spojení obou správních řízení. Jeho procesní návrh v tom směru byl prvostupňovým správním orgánem zamítnut jako nedůvodný s argumentací, že předměty řízení jsou odlišné a že jsou ke každému správnímu řízení potřebné jiné podklady. Tato argumentace na základě výše uvedených skutečností však postrádá jakékoli věcné opodstatnění a ve svých důsledcích je protizákonná. Tento postup však akceptoval žalovaný vydáním napadeného rozhodnutí z 19.12.2013.

II.

8. V žalobě původně vedené pod sp.zn. 30 A 21/2014 žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí z 18.12.2013 odůvodněno v podstatě tím, že veřejný zájem na povolení výjimky podle § 56 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“*) z ochrany kriticky ohroženého druhu mihule potoční (*Lampetra planeri*) dle vyhl. č. 395/1992 Sb. v platném znění nedosahuje intenzity veřejného zájmu na dobývání výhradního ložiska vyhrazeného nerostu, tedy těžby čediče a převažuje nad zájmem ochrany přírody. Převaha veřejného zájmu na těžbě kameniva nad veřejným zájmem na ochranu přírody je dovozována ekonomickými a sociálními potřebami území. Ohrožení biotopu mihule potoční je jenom teoretické a vypouštění důlních vod do vod povrchových, tedy do Starého potoka, biotop neovlivní. Územně plánovací dokumentace obce Nečtiny zahrnuje vymezení dobývacího prostoru a z jejího schválení dovozuje, že veřejné zájmy v lokalitě byly uspořádány bez další bližší argumentace a specifikace. Právní argumentace odkazuje toliko obecně na § 50 odst. 1 a § 56 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 15 odst. 1 horního zákona. Odkazy na správní judikaturu či odbornou literaturu, které by argumentaci rozhodnutí podpořily či doložily, napadené rozhodnutí z 18.12.2013 neobsahuje žádné.

9. Dle žalobce (i) není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel při posuzování převažujícího veřejného zájmu a jakým způsobem porovnával veřejné zájmy, popř. z jakých skutečností vycházel při uznání soukromého zájmu žadatele za zájem veřejný; (ii) žalovaný neřešil skutečnost, že je napadené rozhodnutí z 18.12.2013 opačné než právní názor, který vyslovil v předchozím odvolacím řízení ve stejné věci při absenci jakýchkoli změn skutkových či právních, takové rozhodnutí je navíc nepředvídatelné; (iii) napadené rozhodnutí z 18.12.2013 je nepřesvědčivé a ve velké části nepřezkoumatelné; (iv) odůvodnění neobsahuje odkazy na právní předpisy a ustanovení, ze kterých žalovaný vycházel při udělení výjimky z ochrany zvláště chráněného druhu živočicha (kriticky ohrožený druh); (v) není odůvodněno, proč žalovaný nevzal v úvahu již existující pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu; (vi) procesní pochybení, že nebyla k návrhu žalobce spojena správní řízení ve věcech nyní soudem posuzovaných ve spojeném řízení, má dopady i do oblasti hmotně právního posouzení.

10. Konkrétně pak žalobce uvedl, že žalovaný v původním rozhodnutí, kterým zrušil prvostupňové rozhodnutí, vyslovil závazný právní názor zejména ve vztahu k posouzení jednotlivých veřejných zájmů, jejich převahy nad jinými veřejnými zájmy včetně konkrétních důvodů pro toto posouzení. V původním rozhodnutí je uvedeno: „*Pouze reálné relevantní důvody mohou v rámci zákonného postupu vést správní úřad v rámci jeho správního uvážení k závěru, že podmínky stanovené zákonem pro možnost udělení výjimky byly splněny, k závěru, že se jedná právě o ten výjimečný případ, kdy ochrana přírody vyžadovaná státem, tedy ve veřejném zájmu, za zcela konkrétních a zákonných důvodů ustupuje jinému veřejnému zájmu, a to pro jeho převahu.*“ Dále je uvedeno: „*..., že existují důvodné pochybnosti o tom, zda podmínky pro udělení výjimky byly splněny.*“ Z uvedeného vyplývá, že se žalovaný při rozhodování neřídil ani vlastním vysloveným právním názorem a napadené rozhodnutí z 18.12.2013 přesto vydal v opačném znění, než své rozhodnutí původní, kdy skutkové ani právní okolnosti se od vydání původního rozhodnutí žalovaného nijak nezměnily ani nedošlo ke vzniku skutečností nových. Již z toho je patrné, že není napadené rozhodnutí z 18.12.2013

přesvědčivé, neboť se s touto skutečností nevypořádalo a ani se o něm nezmiňuje. Jedná se tedy jednoznačně o nepředvídatelné rozhodnutí žalovaného.

11. Stěžejní otázkou v procesu správního rozhodování je posouzení jednotlivých veřejných zájmů a posouzení, který z těchto veřejných zájmů převažuje nad druhým. Pro toto posouzení je zcela nezbytné v rámci správního řízení jednotlivé veřejné zájmy konkretizovat, provést jejich kvantitativní i kvalitativní zhodnocení tak, aby mohly být z těchto hledisek porovnány a rozhodnuto o převažujícím veřejném zájmu. Tomuto názoru svědčí i ustálená judikatura a odborná literatura. Cit.: „...je povinností správního orgánu výslovně definovat veřejný zájem stavby a zájem ochrany přírody, neboť potom není zřejmé, jaké konkrétní zájmy ve smyslu kvantity a kvality správní orgán posuzoval...“ (NSS čj. 6 As 8/2010-325, www.nss.cz). V napadeném rozhodnutí z 18.12.2013 takové posouzení zcela schází, nejsou uvedena hlediska poměřitelnosti jednotlivých veřejných zájmů (kromě obecných odkazů na ekonomické a sociální potřeby a zájem na těžbě kameniva bez jejich specifikace), proto je odůvodnění nedostatečné a nepřesvědčivé, což vede k nezákonnosti napadeného rozhodnutí z 18.12.2013. Cit.: „*Veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrůznějších partikulárních zájmů po zvážení všech rozporů a připomínek. Z odůvodnění správního rozhodnutí pak musí zřetelně vyplynout, proč veřejný zájem převážil nad řadou jiných partikulárních zájmů. Veřejný zájem je třeba nalézt v procesu rozhodování.*“ (Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 24/04, www.nalus.usoud.cz). V daném případě má být posuzováno, zda soukromý zájem na těžbě kameniva převažuje nad zájmem ochrany přírody u kriticky ohroženého druhu živočicha mihule potoční. I když v některých případech může docházet k tomu, že soukromý zájem se ve svých důsledcích může stát veřejným zájmem, vždy je třeba vycházet z přísného oddělení zájmu soukromého a zájmu veřejného; cit.: „... veřejný zájem především nelze zaměňovat za soukromý.“ (Hendrych, D. a kol.: Správní právo, obecná část 8. Vydání, Praha, C.H.Beck, 2012, s.82). Žalovaný dovozuje, že soukromý záměr společnosti Skanska na těžbě kameniva je zájmem veřejným s odkazem na § 15 odst. 1 horního zákona, ze kterého dovozuje, že stát stanovením dobývacího prostoru výhradního ložiska uznává jeho těžbu za veřejný zájem. Pouhým odkazem na ustanovení horního zákona však nelze dovodit veřejný zájem v konkrétním případě, aniž by byly posuzovány skutečnosti pro poměrování jednotlivých zájmů. Podstatné rovněž je, že veřejný zájem na těžbě kameniva nelze ze společenského hlediska dovodit, neboť existuje řada jiných lomů s těžbou kameniva, které společenskou potřebu plně saturují a dokonce řada z těchto lomů má z důvodu nedostatečné poptávky omezený provoz, popř. jsou tyto lomy dočasně uzavřeny. Z toho lze uzavřít, že se nemůže jednat o veřejný zájem, ale o zájem soukromý sloužící společnosti Skanska pro realizaci jejího investičního záměru s cílem dosáhnout zisku. Skutečnost, že eventuálně možným vedlejším důsledkem tohoto soukromého zájmu může být sociální či ekonomický veřejný zájem, není ještě rozhodující skutečností pro posouzení naléhavosti veřejného zájmu na těžbě kameniva a jeho převaze nad veřejným zájmem ochrany kriticky ohroženého živočicha, cit.: „...ne každý kolektivní zájem lze označit jako veřejný zájem společnosti...“ (Nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 198/95, www.nalus.usoud.cz).

12. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí z 18.12.2013 nezabýval otázkou právního posouzení, a to zejména z pohledu § 50 a § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy zákonných podmínek pro možnost povolení výjimky ze zákazu stanoveného v § 50 odst. 1

tohoto zákona, kde je stanoveno, že zvláště chránění živočichové jsou chráněni ve všech svých vývojových stádiích a zároveň, že jsou chráněna jimi užívaná přirozená sídla a jejich biotop. V § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny jsou dále rozvedeny podmínky, za kterých je možné povolit výjimku z této ochrany, tedy ochrany kriticky ohroženého živočicha mihule potoční (prohlášena vyhláškou č. 395/1992 Sb.) v jejím přirozeném sídle a biotopu. Mihule potoční (*Lampetra planeri*) je chráněna podle práva Evropských společenství, a to podle Směrnice č. 92/43/EHS, která byla přizpůsobena Směrnicí Rady č. 97/62/ES, kde v příloze č. 2 jako zvláště chráněný druh je uvedena mihule potoční, která má být chráněna ve svých sídlech a má být takové území pod zvláštní územní ochranou. Obdobně uvedeno i ve vyhlášce č. 166/2005 Sb. Mihule potoční je rovněž uvedena jako ohrožený druh (EN) v Červeném seznamu ČR, jako téměř ohrožený druh (NT) v Červeném seznamu IUCN a rovněž je chráněna Bonnskou úmluvou a Bernskou úmluvou v příloze č. III. „Způsob péče ochrany“ je doporučován v rámci těchto úmluv a právních předpisů velmi přísně a je v podstatě uváděno, že je: „...*zapotřebí přísně chránit obývaný biotop a případně umožnit jeho další rozšíření vhodnými úpravami, po kterých se vytvoří více vyhovujících stanovišť...*“ Proto se jedná o druh, kde nelze v daném případě použít § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a povolit výjimku, neboť u druhů chráněných právem Evropských společenství lze udělit výjimku pouze z důvodů uvedených v § 56 odst. 2 tohoto zákona. Ani jeden z těchto důvodů uvedených v § 56 odst. 2 písm. a) - e) zákona o ochraně přírody a krajiny není v daném v případě dán a žalovaný tuto právní otázku vůbec neřešil.

13. Tvrzení, že nelze najít jiné vhodné a účelné řešení vypouštění důlních vod, aniž by byl narušen biotop mihule potoční, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí z 18.12.2013, není pravdivé a bylo vyvráceno napadeným rozhodnutím z 19.12.2013, kterým bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, jehož obsahem bylo povolení vypouštění důlních vod do vod podzemních a stanoven způsob a podmínky vypouštění důlních vod do vod podzemních. Jedná se o stejné důlní vody, tzn., že řešení je možné a jedná se o řešení, které se nedotýká biotopu mihule potoční a je možné jej realizovat bez zásadního ovlivnění jejího přirozeného sídla.

14. V té souvislosti žalobce namítal shodně jako v případě předchozí žaloby, že jsou obě napadená rozhodnutí v kolizi ohledně povoleného množství vypouštěných důlních vod a žalovaný nerespektoval v souladu s § 73 odst. 2 správního řádu pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu ani nezdůvodnil, proč se jím necítí být vázán. Z těchto důvodů žalobce obdobně namítal pochybení spočívající v nespojení obou správních řízení.

15. Tvrzení žalovaného, že může dojít pouze k teoretickému ovlivnění biotopu mihule potoční, není ničím podloženo a naopak zákonná ustanovení neobsahují, a ani nemohou, rozdělení na teoretické či možné faktické ohrožení zvláště chráněných druhů živočichů a poskytují mu obecnou ochranu pouze s výjimkami ve výše uvedených případech. Naopak zákonná ustanovení vychází z principu ochrany před jakýmkoli zásahem, neboť následný zásah, kdy již je škoda způsobena nebo může být způsobena, nemá zamýšlený zákonný ochranný charakter.

16. Dovozování oprávněnosti veřejného zájmu ze schválené územně plánovací dokumentace obce Nečtiny, která zahrnuje lokalitu jako dobývací prostor, nemá zásadní vliv

na posuzování poměru jednotlivých veřejných zájmů při konkrétním rozhodování. Zahrnutí dobývacího prostoru do územně plánovací dokumentace je zákonná povinnost plánovacího orgánu bez ohledu na to, zda toto ložisko bude exploatováno či nikoliv. V případě, že dochází k dobývání ložiska, vlastní podmínky dobývání, povolování výjimek z ochrany přírody jsou předmětem zvláštního zkoumání a správního rozhodování.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný navrhoval zamítnutí obou žalob, trval na svém názoru uvedeném v odůvodnění obou napadených rozhodnutí, která řádně odůvodnil.

18. Uvedl, že je z podkladů prvostupňového rozhodnutí a z odůvodnění napadeného rozhodnutí z 18.12.2013 zřejmé, že KÚPK velmi podrobně a pečlivě hodnotil podmínky řízeného vypouštění důlních vod z lomu Březín ve vztahu k lokální populaci mihule potoční (*Lampetra planeri*) a došel k závěru, že množství a způsob vypouštění důlních vod do vod povrchových vody stávající charakteristiky jejího biotopu negativně neovlivní, protože není v žádném svém parametru pro tuto populaci mihule potoční (*Lampetra planeri*) letální, a to tím spíš, že podmínky stanovené žadateli v prvostupňovém rozhodnutí z 13.8.2013, zejména povinnost průběžného monitoringu bioty, umožňují včasnou identifikaci a řešení nepředpokladatelných negativních vlivů vypouštění důlních vod do vod povrchových na lokální populaci mihule potoční (*Lampetra planeri*).

19. KÚPK zvažoval vzájemný vztah dvou veřejných zájmů. Vztah veřejného zájmu na ochraně biotopu a přirozeném vývoji zvláště chráněného druhu živočicha - kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*) ve smyslu § 50 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a veřejného zájmu na dobývání výhradního ložiska vyhrazeného nerostu ve smyslu § 15 odst. 1 horního zákona úředně povoleného rozhodnutím Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského ze dne 3.8. 2010, kterým byla povolena hornická činnost - otvírka, příprava a dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Březín a projevený záměrem žadatele těžít kámen v kamenolomu Březín. Po zjištění rozhodných okolností považuje KÚPK záměr žadatele za činnost, která je v souladu s veřejným zájmem na dobývání výhradního ložiska vyhrazeného nerostu ve smyslu § 15 odst. 1 horního zákona a v důsledku vytvoření pracovních míst též za činnost s přesahem do sociální oblasti a současně za činnost, která nekoliduje s veřejným zájmem na ochraně biotopu a přirozeném vývoji zvláště chráněného druhu živočicha. Tento úsudek KÚPK dle zjištění žalovaného prokazatelně vychází z podkladů řízení. KÚPK porovnal význam i váhu identifikovaných veřejných zájmů podle jejich faktického obsahu a v tomto konkrétním případě výjimku povolil, neboť usoudil, že povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*) z hlediska podmínek její ochrany, je v souladu s veřejným zájmem na dobývání výhradního ložiska vyhrazeného nerostu ve smyslu § 15 odst. 1 horního zákona a svědčí ekonomickým i sociálním potřebám území.

20. Žalovaný v odvolacím řízení zjistil, že v prvostupňovém řízení je doloženo, že veřejný zájem na ochraně biotopu a přirozeném vývoji zvláště chráněného druhu živočicha - kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*) je záměrem žadatele ohrožen pouze teoreticky. V řízení posuzované veřejné zájmy tedy budou toliko koexistovat v rámci předmětné lokality

bez toho, že by na sebe jakýmkoli kvantifikovatelným způsobem působily. KÚPK byla výjimka udělena jako deklarace zájmu žadatele pečovat v rámci jím provozované činnosti o zachování příznivého životního prostředí a současně jako potenciálně preventivní opatření KÚPK k posílení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny spočívající v kvantifikaci limitních mezí dopadů činnosti žadatele na biotop lokální populace mihule potoční (*Lampetra planeri*). Dle žalovaného má v daném případě stanovení způsobu eliminace potenciálního ohrožení nesporně významné příznivé důsledky pro životní prostředí, konkrétně pro biotop lokální populace mihule potoční (*Lampetra planeri*), jak stanoví § 56 odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, neboť podmínky pro povolení činnosti žadatele jsou určeny tak, aby vylučovaly i možné potenciální škody na životním prostředí v lokalitě ve vztahu k lokální populaci mihule potoční (*Lampetra planeri*). Důvody pro vedení řízení o udělení předmětné výjimky i její obsah osvědčují zájem žadatele na minimalizaci dopadů těžby kamene v kamenolomu Březín pro životní prostředí lokality i důsledně preventivní přístup orgánu ochrany přírody k ochraně veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny.

21. K námitkám týkajícím se stanovení způsobu a podmínek pro vypouštění důlních vod žalovaný uvedl, že v podmínkách rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Plzeňského a Jihočeského ze dne 3.8.2010, kterým byla povolena hornická činnost - otvírka, příprava a dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Březín, není nikde uvedeno množství vypouštěných důlních vod, pouze v podmínce č. 4 se uvádí, že podmínky pro vypouštění důlních vod stanoví KÚPK. Ani v Plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska není jednoznačně a striktně stanoveno množství vod přitékajících do lomu, a tím ani vypouštěných důlních vod, jen průměr cca 6,3 l/s s předpokladem výkyvu 5-8 l/s. Tuto věc musí v rámci řízení o stanovení způsobu a podmínek vypouštění důlních vod řádně posoudit KÚPK, což učinil. Žalobce operuje s ročním množstvím vypouštěných důlních vod v závislosti na povoleném maximálním množství (do podzemních vod - $Q_{\max} = 8$ l/s, do povrchových vod - $Q_{\max} = 7$ l/s). Měsíční a roční množství je množstvím bilančním a odvozuje se z povoleného průměrného množství (do podzemních vod - $Q_{\text{prům}} = 6$ l/s, do povrchových vod - $Q_{\text{prům}} = 4$ l/s). Kromě toho, jak vyplývá ze spisu, konkrétně z hydrogeologického posudku, bude v rámci dne čerpáno cca 8 hod. a 14 - 16 hod. bude klidových. $Q_{\max}$ je stanoveno pro momentální čerpání ve vztahu k výkonu čerpadla a rozhodně od něj není odvozeno ani roční ani měsíční množství z lomu čerpané důlní vody. Kromě toho je evidentní, že čerpání důlních vod do vod povrchových je výrazně omezeno oproti čerpání do vod podzemních. Při stanovení $Q_{\max}$ pro vypouštění důlních vod z lomu nelze vycházet striktně z předpokladů uvedených v Plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska, ale je nutno vyjít z maxim a případně je omezit v podmínkách vypouštění ve vztahu k možnostem kolektoru, do kterého jsou vypouštěny, To proto, aby nebyly v rozhodnutí opomenuty mimořádné stavy, kdy je např. vlivem extrémních klimatických podmínek (př. přívalové nebo dlouhodobé deště) nutno nárazově v omezeném čase vypouštět podstatně vyšší množství důlních vod, než je zmiňovaný průměr. Pro stanovení podmínek a způsobu vypouštění důlních vod z lomu Březín bylo nutno řádně posoudit takové maximum, které lze vypouštět do povrchových vod, aby nebylo poškozeno životní prostředí v nich. Při vypouštění do kolektoru podzemních vod zase bylo nutno řádně posoudit takové maximální množství, aby nedošlo k negativnímu ovlivnění či poškození prostředí tohoto kolektoru, proto je k této žádosti přiložen hydrogeologický posudek. Obojí KÚPK posoudil a řádně v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí zdůvodnil. Může v různých obdobích roku docházet k

různým výkyvům ve vypouštění projednávaných důlních vod, ale průměr a bilanční měsíční a roční množství, ze kterých je průměr odvozen, vypouštěných důlních vod nesmí být překročeny. Toto variantní řešení je výhodné i z hlediska možného posouzení momentální situace a zvolení právě toho šetrnějšího způsobu vypouštění důlních vod za daných konkrétních okolností.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

22. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalovaný s tím vyslovil souhlas a žalobce k výzvě soudu nevyjádřil svůj nesouhlas, proto vycházel soud z fikce jeho souhlasu.

23. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

A.

24. V žalobě proti napadenému rozhodnutí z 19.12.2013 žalobce namítal jednak z velké části nepřezkoumatelnost rozhodnutí, s čímž souvisí i námitka, že není odůvodněno, proč žalovaný nevzal v úvahu již existující pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu, jednak procesní pochybení spočívající v tom, že nebyla k návrhu žalobce spojena správní řízení o obou žádostech žadatele ke společnému rozhodnutí, což má dopady do oblasti hmotně právního posouzení, tzn. že dle žalobce toto procesní pochybení správních orgánů má vliv na zákonnost jak napadeného rozhodnutí z 19.12.2013, tak napadeného rozhodnutí z 18.12.2013.

25. V žalobě proti napadenému rozhodnutí z 18.12.2013 žalobce rovněž namítal z velké části nepřezkoumatelnost rozhodnutí, s čímž souvisí i námitka, že není odůvodněno, proč žalovaný nevzal v úvahu již existující pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu. Navíc v té souvislosti namítal, že odůvodnění neobsahuje odkazy na právní předpisy a ustanovení, ze kterých žalovaný vycházel při udělení výjimky z ochrany zvláště chráněného druhu živočicha. Další námitka týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívá v tom, že dle žalobce není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel při posuzování převažujícího veřejného zájmu a jakým způsobem porovnával veřejné zájmy, popř. z jakých skutečností vycházel při uznání soukromého zájmu žadatele za zájem veřejný. Namítáno je dále, že žalovaný neřešil skutečnost, že je napadené rozhodnutí z 18.12.2013 opačné než právní názor, který vyslovil žalovaný v předchozím odvolacím řízení ve stejné věci při absenci jakýchkoli změn skutkových či právních, proto je rozhodnutí navíc nepředvídatelné. Shodně jako v druhé žalobě pak namítal procesní pochybení, že nebyla k návrhu žalobce spojena správní řízení

o obou žádostech žadatele ke společnému rozhodnutí, což má dopady do oblasti hmotně právního posouzení, tzn. že dle žalobce toto procesní pochybení správních orgánů má vliv na zákonnost jak napadeného rozhodnutí z 19.12.2013, tak napadeného rozhodnutí z 18.12.2013.

B.

26. Rozhodnutím ze dne 21.8.2013 (prvostupňové rozhodnutí k napadenému rozhodnutí z 19.12.2013) rozhodoval KÚPK o žádosti žadatele ze dne 4.6.2013 o **stanovení způsobu a podmínek pro vypouštění důlních vod do vod podzemních** z kamenolomu Březín. Dnem podání žádosti bylo zahájeno vodoprávní řízení. Dne 5.6.2013 žadatel žádost zúžil, když změnil dobu požadované platnosti povolení z 10 let na dobu do 31.1.2016 a snížil výši limitů ve sledovaných ukazatelích NL a C₁₀ – C₄₀. Spolu s žádostí žadatel předložil podle přílohy č. 23 vyhlášky č. 432/2001 Sb., o dokladech žádosti o rozhodnutí nebo vyjádření a o náležitostech povolení, souhlasů a vyjádření vodoprávního úřadu (*dále jen „vyhláška č. 432/2001 Sb.“*) stanovisko správce povodí a správce vodního toku – Povodí Vltavy s.p., závod Berounka, vyjádření Městského úřadu Kralovice, odboru životního prostředí a hydrogeologické posouzení zasakování srážkových důlních vod na pozemku p.č. 1137/1 v k.ú. Březín, zpracované Ing. Vladimírem Dykem, který je dle osvědčení založeného ve správním spise odborně způsobilý projektovat a vyhodnocovat geologické práce v oborech hydrogeologie a sanační geologie (viz rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 19.6.2003, čj. 1652/820/11954/03 – poř.č. 1742/2003).

27. Z výroku prvostupňového rozhodnutí ze dne 21.8.2013 je zřejmé, že bylo ve vodoprávním řízení o žádosti žalobce o vypouštění důlních vod do vod podzemních rozhodováno podle § 38 odst. 3 vodního zákona, podle něhož *kdo vypouští odpadní vody do vod povrchových nebo podzemních, je povinen zajišťovat jejich zneškodňování v souladu s podmínkami stanovenými v povolení k jejich vypouštění. Při stanovování těchto podmínek je vodoprávní úřad povinen přihlížet k nejlepším dostupným technologiím v oblasti zneškodňování odpadních vod, kterými se rozumí nejúčinnější a nejpokročilejší stupeň vývoje použité technologie zneškodňování nebo čištění odpadních vod, vyvinuté v měřítku umožňujícím její zavedení za ekonomicky a technicky přijatelných podmínek a zároveň nejúčinnější pro ochranu vod. Kdo vypouští důlní vody do vod povrchových nebo podzemních podle zákona o ochraně a využití nerostného bohatství, může tak činit pouze způsobem a za podmínek, které stanoví vodoprávní úřad.* Ve výroku prvostupňového rozhodnutí ze dne 21.8.2013 je stanoven způsob a jsou uvedeny podmínky vypouštění důlních vod do vod podzemních podle citovaného ustanovení. Stanoveno je množství vypouštěné důlní vody: $Q_{\text{prům.}} = 6 \text{ l/s}$; $Q_{\text{max}} = 8 \text{ l/s}$; $Q_{\text{měs.}} = 16 \text{ } 100 \text{ m}^3/\text{měs.}$; $Q_{\text{rok}} = 193 \text{ } 000 \text{ m}^3/\text{rok}$. Jsou zde uvedeny emisní limity a způsob provedení rozboru podle příslušné technické normy a platnost rozhodnutí je stanovena do 31.1.2016. Následně jsou pod čísly 1 – 7 stanoveny podmínky pro vypouštění důlních vod do vod podzemních. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že bude čerpání důlních vod *„prováděno z čerpací jímky umístěné v nejnižším místě lomu tak, aby nedocházelo k nasávání usazujícího se kalu. Čerpání bude probíhat v automatickém režimu, bude řízeno spínacím plovákem čerpadla po stoupnutí hladiny vody v jímce. Z čerpací jímky budou důlní vody vedeny flexibilní hadicí v PE chrániče uložené pod terénem do vsakovacího objektu. Ten je tvořen dvěma železobetonovými skružemi DN 1000, které jsou částečně zahloubené pod povrch. V provozním deníku budou zaznamenávány týdenní hodnoty*

spotřeby elektrické energie z podružného elektroměru, ze kterých se určí množství vypouštěné důlní vody.“

28. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí z 21.8.2013 se KÚPK vypořádal s námitkami vznesenými žalobcem ve vodoprávním řízení o vypouštění důlních vod do vod podzemních. Žalobce namítal 1) že navržené množství vypouštěných důlních vod se v dané lokalitě nemůže zasáknout, proto bude docházet k povrchovému odtoku do Starého potoka; 2) že v případě lomu Březín nelze oddělovat vypouštění důlních vod do podzemních od vypouštění do vod povrchových, je nutné současně posuzovat ovlivnění režimu podzemních vod i Starého potoka, 3) uplatňoval procesní návrhy na zastavení tohoto řízení nebo jeho sloučení s řízením o stanovení způsobu a podmínek pro vypouštění důlních vod do vod povrchových. KÚPK k tomu uvedl: **Ad 1)** „*Podkladem žádosti o stanovení způsobu a podmínek vypouštění důlních vod do vod podzemních je dle vyhlášky o dokladech vyjádření osoby s odbornou způsobilostí (vyjádření hydrogeologa). Ing. Dyk ve svém HG posudku uvádí, že občasná vodoteč na západní straně lomu dotuje podzemní vody, Starý potok naopak na severním okraji lom odvodňuje (hladina potoka je cca o 1,0-2,5 metru níže než hladina vody v lomu). Jak uvádí Ing Dyk na str. 12 a 13 HG posudku: „... Zasakováním čerpané vody zpět do horninového prostředí dochází pouze k redistribuci podzemních vod v rámci dobývacího prostoru. Část zasakovaných vod se pravděpodobně bude vracet do centrální části lomu, část bude drénována, stejně jako v přirozeném stavu Starým potokem.“ K vsakovacímu objektu Ing. Dyk uvádí, že je umístěn ve velmi dobře propustném prostředí na historickém odvalu z hrubého kameniva, které je schopno pohltit i přítoky v řádu několika litrů za sekundu. Během zkušebního vypouštění v množství cca 8,0 - 9,0 l/s docházelo k plynulému vsakování do odvalu a do horninového prostředí, bez zjištění vývěrů na povrch. Ing. Dyk sledoval i patu svahu v nivě Starého potoka, kde byly již v srpnu 2012 (před zkušebním vypouštěním) patrné drobné, rozptýlené vývěry podzemní vody. Během zkušebního zasakování, ani na základě dlouhodobějšího sledování (viz doplnění HG posudku z června 2013), nedošlo k viditelné změně v množství vyvěrající vody. KÚPK nesouhlasí s argumentací OS Pekelný vrch a ztotožňuje se s názorem odborně způsobilé osoby v oboru hydrogeologie Ing. Dykem a se závěry jeho HG posudku. Čerpání a vypouštění důlních vod za podmínek stanovených v tomto rozhodnutí se v zásadě neliší od přirozeného stavu režimu podzemních vod v dané lokalitě. Žadatel svou činností důlní vodu pouze redistribuuje v dobývacím prostoru. Starý potok a občasná vodoteč (vzhledem k jejich výšce hladin) z jihu a západu dotují dobývací prostor a na severním okraji naopak dobývací prostor Starý potok drénuje. Vývěry podzemní vody v patě svahu lomu byly zjištěny již před zkušebním zasakováním, což dokládá i rozvinuté společenstvo vlhkomilných rostlin, které se nemohlo vyvinout během krátkého období zkušebního vypouštění důlních vod. K poznámce OS Pekelný vrch ohledně vypouštění důlních vod bez povolení KÚPK uvádí, že nesouvisí s předmětem řízení, a nemá na jeho výsledek žádný vliv. KÚPK dne 31. 5. 2013 provedl místní šetření v lomu Březín. Na základě zjištění vypouštění důlních vod podal KÚPK podnět na řešení správního deliktu Českou inspekci životního prostředí, oblastní inspektorát Plzeň. Současně KÚPK nařídil zastavení čerpání a žadatel přerušil přírodní potrubí do zasakovacího objektu, což doložil fotodokumentací dne 5. 6. 2013. KÚPK nesouhlasí s argumentací OS Pekelný vrch a námitku zamítá.“ **Ad 2)** „*Vodní zákon definuje v ust. § 2 odst. 1 povrchové vody jako vody přirozeně se vyskytující na zemském povrchu a v ust. § 2 odst. 2 podzemní vody jako vody přirozeně se vyskytující pod zemským povrchem v pásmu nasycení v přímém styku s horninami. Účelem**

vodního zákona je (mimo jiné) dle ust. § 1 odst. 1 chránit podzemní a povrchové vody, stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a též přispívat k ochraně vodních ekosystémů a na nich přímo závislých suchozemských ekosystémů. Vodní zákon tedy jednoznačně rozlišuje vody povrchové a podzemní, nejen ve výkladu pojmů, ale i v účelu a předmětu zákona. Ačkoliv nelze v přirozeném prostředí striktně oddělovat vody podzemní a povrchové, protože ty spolu vždy určitým způsobem komunikují a reagují, vodní zákon pro účely správních řízení toto dělení činí. Důvodem je nutnost posuzování jiných hledisek a vlivů, které na útvary podzemních nebo povrchových vod působí. I ust. § 38 odst. 3 vodního zákona rozlišuje vypouštění důlních vod do vod podzemních a povrchových. Dle HG posudku se hladina podzemní vody vyskytuje v ložisku cca 1,0 - 2,0 m výše než hladina vody ve Starém potoce. Nejen vypouštěná důlní voda, ale i důlní voda ze srážek dopadajících na plochu lomu gravitačně stéká po puklinách na hladinu podzemní vody. V konkrétním případě lomu Březin KÚPK je zřejmé, že důlní vody jsou vypouštěny do vod podzemních pomocí vsakovacího objektu. KÚPK v tomto řízení posuzuje možný vliv na jakost a kvantitu podzemních vod, případně na zdroje podzemních vod v okolí, a z HG posudku vyplývá, že vliv je zanedbatelný. Tedy k ovlivnění Starého potoka, v případě kdy dochází k pouhé redistribuci podzemních vod, nemůže dojít. KÚPK nesouhlasí s argumentací OS Pekelný vrch a námitku zamítá. “ **Ad 3)** žalovaný zopakoval, že se neztotožňuje s názorem žalobce, že se v daném případě jedná de facto o vypouštění důlních vod do vod povrchových, neboť předmět obou řízení není shodný. Konstatoval, že „do společného řízení dle ust. 140 správního řádu může správní orgán sloučit řízení, které se týkají téhož předmětu řízení, nebo týchž účastníků řízení, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení nebo ochrana oprávněných zájmů účastníků. Vzhledem k odlišnému předmětu řízení, kdy ke každému řízení (vypouštění důlních vod do vod podzemních nebo povrchových) jsou potřeba jiné podklady, nepovažuje KÚPK za účelné řízení spojovat. Ekosystém vodního toku nemůže být posuzovaným záměrem negativně ovlivněn a stejně tak nemůže být ovlivněn zvláště chráněný druh živočicha mihule potoční. “

29. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí z 21.8.2013 žalobce namítal pochybení spočívající v tom, že nebyla řízení o vypouštění důlních vod do vod podzemních a vod povrchových, včetně povolení výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny, spojena ke společnému rozhodnutí s tím, že prvostupňové rozhodnutí z 21.8.2013 povoluje vypouštění důlních vod v rozsahu maximálně 193.000 m³/rok a prvostupňové rozhodnutí z 13.8.2013 povoluje vypouštění důlních vod do vod povrchových v rozsahu maximálně 124.000 m³/rok, což činí maximální výši 317.000 m³/rok. Tuto skutečnost označil žalobce v odvolání jako v rozporu s předpoklady správního řízení. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí z 21.8.2013 s odkazem na § 140 odst. 1 správního řádu konstatoval, že „správní orgán může spojit různá řízení, není to však jeho povinností. Návrh na spojení řízení musí správní orgán posoudit a po správní úvaze se rozhodnout, zda tato řízení usnesením spojí či nikoliv. Podle § 140 odst. 1 správního řádu lze spojit řízení i v průběhu řízení za předpokladu, že tím nevznikne nebezpečí újmy některému z účastníků. V tomto případě žadatel vznik nebezpečí újmy namítal a zdůvodnil. KÚPK tuto námitku akceptoval, souběžná řízení nespojil, což řádně v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůvodnil. Dále pak ministerstvo uvádí, že o návrhu účastníka řízení na spojení řízení se nerozhoduje v samostatném řízení, pokud správní orgán řízení na návrh nespojí, zdůvodní tuto skutečnost v odůvodnění rozhodnutí ve věci, což se v tomto případě stalo. Námitce se nepřisvědčuje. “

30. Prvostupňovým rozhodnutím ze 13.8.2013 (prvostupňové rozhodnutí k napadenému rozhodnutí z 18.12.2013) byla žadatelem podána žádost o stanovení způsobu a podmínek **pro vypouštění důlních vod do vod povrchových do vodního toku Starý potok** z kamenolomu Březín. Dnem podání žádosti bylo zahájeno vodoprávní řízení. Žádostí podanou dne 12.7.2012 žádal žadatel o udělení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ze základních ochranných podmínek stanovených v § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny pro zvláště chráněný druh živočicha mihuli potoční (*Lampetra planen*) z důvodu vypouštění důlních vod z lomu Březín. Tímto dnem bylo zahájeno řízení o ochraně přírody a krajiny. K žádostem bylo v průběhu řízení předloženo stanovisko správce povodí – Povodí Vltavy s.p., závod Berounka; vyjádření správce vodního toku Lesy ČR s.p., Správa toků – oblast Povodí Vltavy; návrh „Vodohospodářské úpravy – Starý potok“ (vypracovaný Ing. Markem Novákem dne 7.3.2013); „Provozní řád pro čerpání důlních vod Kamenolomu Březín“ (vypracovaný Ing. Markem Novákem v 08/2012); hydrogeologická data pro Starý potok zpracovaná ČHMÚ, pobočka Plzeň; souhrnné stanovisko Městského úřadu Kralovice, odboru životního prostředí (z hlediska vodního hospodářství neměl připomínek); souhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Kralovice, odboru životního prostředí k zásahu do významného krajinného prvku Starého potoka. Žadatel dne 24.8.2012 doplnil žádost o „Provozní řád pro čerpání důlních vod Kamenolomu Březín“, změnil požadovanou dobu platnosti povolení na 1 rok a změnil údaje o množství vypouštěných důlních vod na průměr 4 l/s max. 7 l/s, max. 10.400 m³/měsíc, max. 124.000 m³/rok. K návrhu žalobce KÚPK podle § 140 odst. 1 správního řádu spojil obě řízení, a to vodoprávní řízení, ve kterém rozhodoval podle § 38 odst. 3 vodního zákona o stanovení způsobu a podmínek pro vypouštění důlních vod do Starého potoka, a řízení o ochraně přírody a krajiny, ve kterém rozhodoval podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny o udělení výjimky ze základních ochranných podmínek stanovených v § 50 tohoto zákona pro zvláště chráněný druh živočicha mihuli potoční (*Lampetra planen*). Během ústního jednání dne 9.10.2012 žadatel upravil žádost tak, že požadoval platnost povolení na 2 roky ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, aby mohl být proveden biologický průzkum po roce vypouštění důlních vod, množství vypouštěných důlních vod prům. 4 l/s, max. 7 l/s, max. 10.400 m³/měsíc, max. 124.000 m³/rok. Dodržení maximálního množství vypouštěné důlní vody 7 l/s bude zajištěno výkonem čerpadla, způsob měření objemu vypouštěných důlních vod bude náhradním způsobem podle vyhlášky č. 20/2002 Sb., jakost vypouštěných důlních vod bude sledována v ukazatelích: o NL - max. 40 mg/l s četností 1x měsíčně, typ vzorku A – dvouhodinový směsný, o C10-C40 - max. 2 mg/l s četností 2x ročně, typ vzorku A – dvouhodinový směsný, o pH a vodivost budou sledovány bez stanovených limitů s četností 12x ročně, o teplota bude sledována 12x ročně u důlních vod a současně 12x ročně ve vodním toku, před vyústěním důlních vod, místo odběru vzorků bude v erozní rýze u účelové komunikace k lomu, před jejím zaústěním do Starého potoka, kde bude do dna osazena nádoba o minimálním objemu 10 l. Dne 12.11.2012 byl žadatelem předložen „Hydrogeologický posudek sedimentačních zařízení v lomu Březín“, který zpracoval v 11/2012 za firmu GEKON s.r.o. Ing. Vladimír Dyk. V závěru posudku se uvádí, že účinnost sedimentačního zařízení (jímky a příkopu) byla vypočtena na 40 % a limit 40 mg/l u NL by měl být bezproblémově plněn. Další snížení vypouštěných NL by přineslo umístění čerpadla na plovoucí ponton. V posudku je doporučeno používání čerpadla o maximálním výkonu 8 l/s.

31. Prvostupňovým rozhodnutím z 13.8.2013 bylo rozhodováno jednak rovněž podle výše citovaného ustanovení § 38 odst. 3 vodního zákona a byl stanoven způsob a podmínky vypouštění důlních vod do vod povrchových, do vodního toku Starý potok. Stanoveno bylo množství vypouštěné důlní vody: $Q_{\text{prům}} = 4 \text{ l/s}$; $Q_{\text{max}} = 7 \text{ l/s}$; $Q_{\text{měs}} = 10.400 \text{ m}^3/\text{měsíc}$; $Q_{\text{rok}} = 124.000 \text{ m}^3/\text{rok}$. Jsou zde uvedeny emisní limity a způsob provedení rozboru podle příslušné technické normy a stanovena platnost výroku I. rozhodnutí na dobu 2 let ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Dále jsou ve výroku vodoprávním úřadem stanoveny pod čísly 1 – 13 podmínky pro vypouštění důlních vod do vod povrchových. Výrokem II. tohoto rozhodnutí byla v souladu s § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny povolena výjimka ze zákazu stanoveného v § 50 odst. 1 tohoto zákona, která opravňuje držitele výjimky zasahovat po dobu platnosti této výjimky vypouštěním důlních vod do Starého potoka na pozemku p. č. 2031/4 v k. ú. Březin do biotopu a přirozeného vývoje zvláště chráněného druhu živočicha - kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*). V souladu s § 56 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny byly pro realizaci záměru uvedeného ve výroku II. stanoveny orgánem ochrany přírody pod čísly 1 – 4 podmínky, přičemž platnost výjimky byla stanovena na dobu shodnou s dobou povolení vypouštění důlních vod do vod povrchových dle výroku I. rozhodnutí. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí z 13.8.2013 je pak uvedeno: „Čerpání důlních vod bude prováděno kontinuálně z vyhloubené čerpací jámy v prostoru dobývacího prostoru lomu pomocí plovoucího čerpadla nebo čerpadla umístěného na plováku. Důlní voda bude dopravována pomocí požárních hadic nebo potrubí do erozní rýhy u účelové komunikace k lomu. Erozní rýha je zpevněna drceným kamenivem. V erozní rýze je vybudována sedimentační jáma o rozměrech 3 x 7 x 0,5 m (objem jámy je tedy přibližně 10,5 m³). Erozní rýha je po cca 50 metrech zaústěna do Starého potoka (vedle mostku na příjezdové komunikaci).“

32. KÚPK se v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí z 13.8.2013 vypořádal s námitkami žalobce. K námitce, že není jasné, pro který úsek bude platit výjimka, sdělil, že „opatření byla stanovena na základě průzkumu, který prokázal výskyt mihule potoční na několika úsecích toku Starého potoka od výtoku z lomu k objektu bývalého mlýna v délce cca 300 m. Při nastaveném množství a způsobu vypouštění vody nelze předpokládat ovlivnění delšího úseku než výše uvedeného a negativní ovlivnění může být např. i pouze lokální. Proto nebyla délka úseku stanovena, ale byl povolen zásah do toku, jako biotopu mihule potoční. V případě, že nařízený biologický průzkum v roce 2014 prokáže zvýšené usazování sedimentů z lomu a zároveň nízkou abundanci mihulí v porovnání se současným stavem, pak správní orgán po vyhodnocení příčin může použít ust. § 84 zákona o ochraně přírody a krajiny a vydané rozhodnutí změnit, budou-li to vyžadovat zájmy ochrany přírody. Mihule potoční je především živočichem oligotrofních vod pstruhového pásma, nejvíce se vyskytuje ve vodách s neutrálním pH kolem 6,5 - 7,5. Tyto hodnoty měla i důlní voda při vzorkování (ALS Group, 2012). Vzhledem k odlišné biologii od ryb, je známá jejich dobrá přizpůsobivost k značným výkyvům vodivosti vody i krátkodobému znečištění. Na základě dosud provedených rozborů (ALS Group, 2012) nejsou zjištěné rozdíly vody vtoku a vody podzemní po smísení při průtoku max. 7 l/s v žádném parametru pro mihuli letální, jak uvádí další námitka o. s. Pekelný vrch. Limitujícím faktorem pro výskyt mohou být nárazové prudké průtoky, při kterých dojde k destrukci a rozplavení sedimentů v měsících, kdy jsou v nich zejména nakladena vajíčka mihulí. Při vypouštění max. 7 l/sec důlních vod do potoka, členitosti koryta a množství vzniklých úkrytů je tato možnost nepravděpodobná. Možnost ovlivnění biocenózy potoka

větším usazováním kalu z důlních vod je na základě zkoušky sedimentace nerozpuštěných látek (Gekon s r. o., 2012) také velmi nízká. Sedimenty z kalů mohou teoreticky změnit trofickou úroveň toku pro populaci mihuli, ale více mohou ovlivnit rozpuštěný kyslík ve vodě pro rybí obsádku, zejména pstruhy. V souvislosti s tím je nutné uvést, že pstruh patří k významným predátorům mihule potoční a může být také limitujícím faktorem pro početnost mihule. Vliv změny teploty vody při vypouštění důlních vod na vývoj mihule není seriózně prokázán, mihule se rozmnožují v našich podmínkách v nadmořských výškách od 180 m n. m. až po známé polohy 890 m n. m. Pro snížení teoretických negativních dopadů na mihule potoční bylo stanoveno postupné vypouštění důlních vod plovoucím čerpadlem s průběžným sledováním teplot a vypouštěním přes erozní rýhu vyloženou hrubým lomovým kamenem. “

33. V odůvodnění napadeného rozhodnutí z 18.12.2013 žalovaný k odvolací námitce, že prvostupňové rozhodnutí z 13.8.2013 neobsahuje řádné zdůvodnění převahy jiného veřejného zájmu nad zájmem ochrany přírody, uvedl: „Účelem zákona je přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji, přičemž jsou zohledňovány hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že KÚPK výjimku udělil až po shromáždění rozhodných podkladů pro své správní uvážení. Podmínky řízeného vypouštění důlních vod z lomu Březin stanovené v napadeném rozhodnutí zohledňují požadavky na udržení a obnovu přírodní rovnováhy v krajině, na ochranu rozmanitostí forem života i přírodních hodnot. Z podkladů řízení KÚPK usoudil, že záměr žadatele není v rozporu s hospodářskými, sociálními a kulturními potřebami obyvatel, ani v rozporu s regionálními a místními poměry, když sociální a kulturní potřeby obyvatel i regionální a místní poměry byly již před vedením řízení ve věci odvoláním napadeného rozhodnutí vypořádány, a to v rámci schvalování územně plánovací dokumentace obce Nečtiny. Ta zahrnuje i předmětnou lokalitu a vymezuje zde dobývací prostor. Její schválení ukazuje, že veřejné zájmy v lokalitě byly uspořádány. KÚPK záměr žadatele posoudil a došel k závěru, že množství a způsob vypouštění důlních vod do vod povrchových vody není v žádném parametru pro předmětnou populaci mihule potoční (*Lampetra planeri*) letální a stávající charakteristiky biotopu - Starého potoka negativně neovlivní. Nadto podmínky stanovené KÚPK v napadeném rozhodnutí, zejména povinnost průběžného monitoringu bioty, umožňují včasnou identifikaci a řešení nepředpokladatelných negativních vlivů vypouštění na tuto populaci mihule potoční (*Lampetra planeri*). KÚPK v napadeném řízení usoudil, že zájem chráněný zákonem může být záměrem žadatele ohrožen toliko teoreticky, a proto reálný veřejný zájem ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „horní zákon“) v tomto případě převažuje. Námitka odvolatele není důvodná.“ K odvolací námitce, že neexistuje naléhavý důvod převažujícího veřejného zájmu, žalovaný uvedl, že „KÚPK v řešeném případě zvažoval vztah dvou veřejných zájmů. Veřejný zájem na ochraně biotopu a přirozeném vývoji zvláště chráněného druhu živočicha - kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*) ve smyslu § 50 odst. 1 zákona a veřejný zájem na dobývání výhradního ložiska vyhrazeného nerostu ve smyslu § 15 odst. 1 horního zákona, kdy těžbu surovin KÚPK dále považuje i za činnost ekonomického charakteru a v důsledku vytvoření pracovních míst též za činnost s přesahem do sociální oblasti. Tento náhled vychází z podkladů řízení, např. ze schváleného územního plánu, který v předmětné lokalitě vymezuje dobývací prostor. KÚPK porovnal význam i váhu identifikovaných veřejných zájmů podle

jejich faktického obsahu a v tomto konkrétním případě usoudil, že povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany, záměr žadatele svědčí ekonomickým i sociálním potřebám území, a proto výjimku povolil. Kvantifikace převahy veřejného zájmu, kterou odvolatel v úvaze KÚPK postrádá, není v tomto případě nutná ani účelná. Je doloženo, že veřejný zájem na ochraně biotopu a přirozeném vývoji zvláště chráněného druhu živočicha - kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*) je záměrem žadatele ohrožen pouze teoreticky, proto při jeho realizaci ve smyslu povolené výjimky budou uvedené veřejné zájmy toliko koexistovat v rámci předmětné lokality bez toho, že by na sebe jakýmkoli kvantifikovatelným způsobem působily. MŽP akceptuje správní úvahu KÚPK jako relevantní k předmětu řízení. Shledává ji věcně správnou, srozumitelnou, přezkoumatelnou, tedy zákonnou. Námitce se nepřisvědčuje.“ K odvolací námitce, že rozhodnutí nepravdivě tvrdí neexistenci jiného uspokojivého řešení, i když takové řešení existuje a žalobce jím označil vypouštění důlních vod do vod podzemních, žalovaný uvedl, že „KÚPK ze shromážděných podkladů usoudil, že s ohledem na předmět řízení a podmínky stanovené v napadeném rozhodnutí je možnost ohrožení jedinců, či poškození biotopu mihule potoční (*Lampetra planeri*) jenom teoretická. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé že KÚPK považuje biotop „Starý potok“ (vzhledem k množství důlních vod) za jediný reálně existující recipientem pro vypouštění důlních vod. Toto vypouštění důlních vod do „Starého potoka“ má za uspokojivé řešení i z pohledu veřejného zájmu na ochraně zvláště chráněného druhu živočicha – kriticky ohrožené mihule potoční (*Lampetra planeri*) i jejího biotopu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvádí, že v tomto konkrétním případě není nutné hledat jiné uspokojivé řešení, když způsob vypouštění důlních vod navržený žadatelem a limitovaný podmínkami KÚPK, nemůže stávající charakteristiky biotopu „Starý potok“ negativně ovlivnit. Navržený způsob vypouštění důlních vod je s ohledem na předmět ochrany uspokojivý již sám o sobě. Hledání řešení v jiném technologickém postupu není v tomto případě účelné ani vhodné, pouze by nedůvodně prodlužovalo správní řízení. Byla by narušena zásada rychlosti a hospodárnosti správního řízení uvedená v § 6 správního řádu, kdy zbytečné průtahy v řízení mohou být považovány i za nesprávný úřední postup. MŽP konstatuje, že správní úvaha KÚPK vychází z podkladů řízení, je konkrétní, argumentačně i věcně správná a proto zákonná. Přijaté řešení akceptuje ekonomické a sociální důvody záměru a je v souladu s veřejnými zájmy, jichž se záměr žadatele dotýká. Udělená výjimka respektuje zájem státu na ochraně zvláště chráněného druhu živočicha mihule potoční (*Lampetra planeri*) a jeho biotopu i zájem státu na dobývání výhradního ložiska vyhrazeného nerostu ve smyslu § 15 odst. 1 horního zákona, tedy zájem na účelném využívání nerostného bohatství. Námitku neshledalo MŽP důvodnou a zamítá ji.“ V odůvodnění napadeného rozhodnutí z 18.12.2013 žalovaný dále uvedl, že „zákon o ochraně přírody a krajiny v § 56 stanoví, že výjimku ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů podle § 50 zákona v případech kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody povoluje orgán ochrany přírody. Mihule potoční (*Lampetra planeri*) je současně i zvláště chráněným druhem živočicha, který je předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, proto lze takovou výjimku udělit, jen pokud je dán některý z důvodů uvedený v § 56 odst. 2 zákona, neexistuje-li jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany. Tyto skutečnosti KÚPK v napadeném rozhodnutí respektoval a výrok svého rozhodnutí v těchto bodech zákonným způsobem odůvodnil, když po provedeném řízení dospěl k závěru, že v daném případě jsou splněny všechny obligatorní důvodové podmínky pro udělení žádané výjimky.“

C.

34. Nedůvodnou shledal soud v obou žalobách shodně namítanou nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí.

35. Při posouzení této žalobní námitky vycházel soud z ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, podle něhož *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* To znamená, že odůvodnění správního rozhodnutí má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Musí z něho být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí, což bylo v případě obou napadených rozhodnutí splněno. Žalovaný v odůvodnění obou svých napadených rozhodnutí zcela jednoznačně a jasně formuloval, z jakého důvodu shledal odvolací námitky žalobce nedůvodnými. Pokud při tom odkázal na procesní postup či závěry učiněné KÚPK, pak je tento postup akceptovatelný, neboť KÚPK se v obou prvostupňových rozhodnutích podrobně vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými jak v řízení vodoprávním, jehož předmětem bylo vypouštění důlních vod do vod podzemních, tak ve vodoprávním řízení týkajícím se vypouštění důlních vod do vod povrchových, do vodního toku Starý potok, a zejména pak v řízení vedeném podle zákona o ochraně přírody a krajiny o povolení výjimky podle § 56 tohoto zákona, výjimky z ustanovení § 50 tohoto zákona. K tomu je navíc nutno uvést, že při přezkumu správních rozhodnutí soudem je nutno posuzovat rozhodnutí prvního stupně a rozhodnutí o odvolání jako jeden celek. V daném případě je v obou prvostupňových rozhodnutích podrobně uveden průběh správního řízení, je uvedeno, jak byly shromažďovány podklady pro rozhodnutí, a to i na základě námitek uplatněných v řízení žalobcem, a co bylo těmito podklady. Ve výroku obou prvostupňových rozhodnutí jsou stanoveny podmínky pro vypouštění důlních vod jak do vod podzemních, tak do vod povrchových, a zejména jsou stanoveny podmínky související s povolením výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Stanovené podmínky vycházejí z podkladů pro rozhodnutí, a to jak z podkladů pro vodoprávní řízení, tak pro řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Z odůvodnění obou prvostupňových rozhodnutí je zřejmé, že KÚPK velmi podrobně hodnotil podmínky řízeného vypouštění důlních vod z lomu Březín, a to zejména ve vztahu k lokální populaci mihule potoční. Soud se zde ztotožňuje s žalovaným, že podmínky stanovené žadateli v prvostupňovém rozhodnutí z 13.8.2013, zejména povinnost průběžného monitoringu bioty, umožňují včasnou identifikaci a řešení nepředpokládaných negativních vlivů vypouštění důlních vod do vod povrchových na lokální populaci mihule potoční.

36. Nedůvodnou je rovněž námitka, že žalovaný neodůvodnil, proč nevzal v úvahu již existující pravomocné rozhodnutí jiného správního orgánu. Správní orgány obou stupňů při rozhodování o vypouštění důlních vod do vod podzemních a povrchových vycházely primárně z toho, že byla žadateli povolena Obvodním báňským úřadem v Plzni, rozhodnutím ze dne 3.8.2010, čj. SBS 07564/2010/5, hornická činnost – otvírka, příprava a dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Březín. Povolení bylo vydáno podle zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě. Ve výroku rozhodnutí jsou stanoveny podmínky, za kterých lze povolenou hornickou činnost provádět.

Pod č. 4 je stanoveno, že bude s důlními vodami nakládáno způsobem stanoveným v „Plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska Březín v dobývacím prostoru Březín“. Vypouštění důlních vod (po zahloubení III. etáže) bude prováděno na základě podmínek stanovených Krajským úřadem Plzeňského kraje podle vodního zákona. V Plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska však není ani nemůže být stanoveno množství vod přitékajících do lomu, a proto není stanoven zcela konkrétně způsob a množství vypouštěných důlních vod. Stanoven je jen průměr cca 6,3 l/s a předpoklad výkyvu 5-8 l/s. Konkrétně musel vypouštění důlních vod posoudit KÚPK v rámci řízení o stanovení způsobu a podmínek vypouštění důlních vod. KÚPK tak i učinil, a to na základě zcela v souladu s rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Plzni podaných žádostí žadatelem, neboť způsob vypouštění důlních vod bylo nutno stanovit podle vodního zákona a věcně příslušným k takovému rozhodnutí byl KÚPK. Vzhledem k tomu, že v souvislosti s vypouštěním důlních vod do vod povrchových vyvstala otázka ochrany zde se vyskytující lokální populace mihule potoční, bylo nutno současně vést správní řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny, ve kterém bylo rozhodováno o žádosti žadatele o povolení výjimky v případě vypouštění důlních vod.

37. Nedůvodnou je námitka o procesním pochybení, když nebyla spojena řízení o vypouštění důlních vod do vod podzemních a vod povrchových s příslušnou výjimkou podle zákona o ochraně přírody a krajiny ke společnému rozhodnutí. Obdobně uplatněnou námitkou žalobcem již ve správním řízení se správně vypořádal KÚPK v prvostupňovém rozhodnutí z 21.8.2013 [viz odst. 28 ad 3] a žalovaný (viz odst. 29). Soud se s argumentací obou správních orgánů ztotožňuje a pro stručnost na ni odkazuje. KÚPK odůvodnil, proč nepřistoupil podle § 140 odst. 1 správního řádu ke spojení obou uvedených řízení, proto nebylo jeho povinností zamítnout takový návrh žalobce usnesením, ale zcela v souladu s tímto ustanovením po té, kdy návrhu žalobce nevyhověl, odůvodnil svůj procesní postup v rámci vypořádání se s námitkami žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný pak neměl důvod se s tímto odůvodněním KÚPK neztotožnit a odkázat na něj. V souvislosti s touto námitkou žalobce namítá zásah do oblasti hmotněprávního posouzení. Argumentuje ročním množstvím vypouštěných důlních vod v závislosti na povoleném maximálním množství do podzemních vod $Q_{\max} = 8$ l/s a do povrchových vod - $Q_{\max} = 7$ l/s. Soud se zde ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou jednak v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ale i ve vyjádření k žalobě (viz odst. 21), že je měsíční a roční množství vypouštěných důlních vod je množstvím bilančním a odvozuje se z povoleného průměrného množství do podzemních vod $Q_{\text{prům}} = 6$ l/s a do povrchových vod $Q_{\text{prům}} = 4$ l/s. Z hydrogeologického posudku pak je zřejmé, že bude v rámci dne čerpáno cca 8 hod. a 14 - 16 hod. bude klidových. $Q_{\max}$ je stanoveno pro momentální čerpání ve vztahu k výkonu čerpadla a rozhodně od něj není odvozeno ani roční ani měsíční množství z lomu čerpané důlní vody. Kromě toho je evidentní, že čerpání důlních vod do vod povrchových je výrazně omezeno oproti čerpání do vod podzemních. Při stanovení $Q_{\max}$ pro vypouštění důlních vod z lomu nelze vycházet striktně z předpokladů uvedených v Plánu otvírky, přípravy a dobývání ložiska, ale je nutno vyjít z maxim a případně je omezit v podmínkách vypouštění ve vztahu k možnostem kolektoru, do kterého jsou vypouštěny. To proto, aby nebyly v rozhodnutí opomenuty mimořádné stavy, kdy je např. vlivem extrémních klimatických podmínek (př. příválové nebo dlouhodobé deště) nutno nárazově v omezeném čase vypouštět podstatně vyšší množství důlních vod, než je zmiňovaný průměr. Pro stanovení podmínek a způsobu vypouštění důlních vod z lomu Březín bylo nutno řádně posoudit takové maximum, které lze vypouštět

do povrchových vod, aby nebylo poškozeno životní prostředí v nich. Při vypouštění do kolektoru podzemních vod zase bylo nutno řádně posoudit takové maximální množství, aby nedošlo k negativnímu ovlivnění či poškození prostředí tohoto kolektoru, proto je k této žádosti přiložen hydrogeologický posudek. Obojí KÚPK posoudil a řádně v odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí zdůvodnil. Může v různých obdobích roku docházet k různým výkyvům ve vypouštění projednávaných důlních vod, ale průměr a bilanční měsíční a roční množství, ze kterých je průměr odvozen, vypouštěných důlních vod nesmí být překročeny. Toto variantní řešení je výhodné i z hlediska možného posouzení momentální situace a zvolení právě toho šetrnějšího způsobu vypouštění důlních vod za daných konkrétních okolností. Žalobce v žalobě argumentuje shodně v tom smyslu, že půjde v podstatě v obou případech vypouštění důlních vod o jejich vypouštění do vod povrchových, proto povolené hodnoty scítá. Ze správních rozhodnutí, jak byla výše citována, je však zřejmé, že tomu tak není, a je uveden i důvod, proč k takové situaci nedojde. Napadená rozhodnutí tak nejsou nezákonná z důvodu procesního pochybení, kterým je dle žalobce nespojení obou správních řízení ke společnému rozhodnutí.

38. Nedůvodnou je námitka, že napadené rozhodnutí z 18.12.2013 neobsahuje odkazy na právní předpisy a ustanovení, ze kterých žalovaný vycházel při udělení výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny. I v této souvislosti je nutno zopakovat, že je nutno na prvostupňové správní rozhodnutí a rozhodnutí o odvolání hledět jako na jeden celek. Z prvostupňového rozhodnutí z 13.8.2013 je zřejmé, že KÚPK při stanovení výjimky podle zákona o ochraně přírody a krajiny vycházel z ustanovení § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, podle něhož *výjimky ze zákazů u památných stromů a zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů podle § 46 odst. 2, § 49 a 50 v případech, kdy jiný veřejný zájem převažuje nad zájmem ochrany přírody, nebo v zájmu ochrany přírody, povoluje orgán ochrany přírody. U zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů, které jsou předmětem ochrany podle práva Evropských společenství, lze výjimku podle věty první povolit jen tehdy, pokud je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 2, neexistuje jiné uspokojivé řešení a povolovaná činnost neovlivní dosažení či udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany.* Výjimka se týkala základních podmínek ochrany zvláště chráněných živočichů, jak je upravena v § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny. S oběma těmito ustanoveními zákona o ochraně přírody a krajiny argumentoval jak KÚPK v prvostupňovém rozhodnutí z 13.8.2013 (viz odst. 31), tak žalovaný v napadeném rozhodnutí (viz odst. 33).

39. Nedůvodnou je rovněž námitka žalobce, když namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z 18.12.2013 v souvislosti s veřejným zájmem na povolení výjimky z § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny a v podstatě cituje ustanovení § 56 odst. 1 tohoto zákona s tím, že není zřejmé, z čeho žalovaný vycházel při posuzování převažujícího veřejného zájmu a jakým způsobem porovnával veřejné zájmy. Protože žalobce shodnou námitku uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí z 13.8.2013, odkazuje soud na závěr žalovaného, který učinil k odvolací námitce, že neexistuje naléhavý důvod převažujícího veřejného zájmu a k odvolací námitce, že prvostupňové rozhodnutí z 13.8.2013 nepravdivě tvrdí neexistenci jiného uspokojivého řešení, i když takové řešení existuje a žalobce jím označil vypouštění důlních vod do vod podzemních (viz odst. 33). Dle názoru soudu se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí z 18.12.2013 ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu řádně vypořádal s oběma těmito odvolacími námitkami a zcela přezkoumatelným způsobem uvedl, proč

považuje argumentaci žalobce o jiném řešení vypouštění důlních vod za mylné a námitky týkající se pochybností o veřejném zájmu na povolení výjimky za nedůvodné. Zcela srozumitelně pojmenoval veřejný zájem stojící v kolizi se zájmem na ochraně přírody, konkrétně ochraně zvláště chráněného živočicha ve smyslu § 50 zákona o ochraně přírody a krajiny, kterým je mihule potoční (*Lampetra planeri*). S posouzením naplnění podmínky § 56 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny se soud plně ztotožňuje a činí závěr, že z tohoto důvodu není napadené rozhodnutí z 18.12.2013 nepřezkoumatelné.

Závěr

40. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

41. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 30. října 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová